

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.529 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad MECHELEN,
vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen
gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE KEYSER
Antwerpsesteenweg 18
2800 MECHELEN
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 november 2008 van de burgemeester van Mechelen of zijn gemachtigde tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten R. en F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. WENDRICKX, die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 22 november 2000 het Schengengrondgebied binnen. Zijn verblijf in België wordt toegestaan tot 21 december 2000.

Op 27 december 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 14 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 april 2008 aan verzoeker betekend.

Op 24 april 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 10 juli 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 oktober 2008 treedt verzoeker in het huwelijk met een tot verblijf van onbeperkte duur in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 24 november 2008 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente Mechelen met het verzoek om zich te laten inschrijven. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

*"Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Het verzoek om toelating tot verblijf,
ingediend op 24/11/2008 door (...)
is onontvankelijk.*

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;

Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk:

Betrokkene is getrouwd tijdens illegaal verblijf."

2. Ter zitting van 24 februari 2009 vraagt de advocaat van de eerste verwerende partij om buiten de zaak te worden gesteld omdat de bestreden beslissing een beslissing is van de burgemeester of zijn gemachtigde zelf. De eerste verwerende partij had deze zaak reeds kunnen stellen in de nota die zij heeft ingediend. Daarnaast wordt opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van Mechelen. De stad Mechelen kan niet buiten de zaak worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt luidt:

"Eerste ernstig middel: Schending van artikel 8 en 12 van het Europese Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M. bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen".

Overwegende dat artikel 12 E.V.R.M. bepaalt dat:

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen. "

Overwegende dat het door artikel 8 E.V.R.M. beschermde recht op de eerbiediging van het familieleven ook wordt onderschreven door tal van andere nationale en internationale bepalingen als daar zijn:

Artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens:

"Niemand zal het voorwerp zijn van willekeurige inmenging in zijn privaat leven, zijn familie, zijn woning, of zijn briefwisseling, noch van een aanslag op zijn eer en zijn faam. Een ieder heeft recht op de bescherming van de wet tegen dergelijke inmengingen of aanslagen "

Artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten:

"Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan een onwettige aantasting van zijn eer en goede naam. Eenieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting".

Artikel 22 van de Grondwet:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in art. 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht"

Overwegende dat het grondrecht relaties beschermt die als bijzonder beschermwaardig worden aangevoeld reden waarom specifiek wordt aangegeven onder welke strikte voorwaarden de overheid beperkingen kan aanbrengen aan het gezinsleven/privéleven;

Overwegende dat wanneer de algemene regels uit paragraaf 2 van artikel 8 E.V.R.M. op dit grondrecht worden toegepast dan kan worden gesteld dat de regels die de relaties door het grondrecht worden beschermd (1) duidelijk moeten zijn (legaliteit), (2) tot bescherming van legitieme belangen moeten strekken en dus niet gebaseerd zijn op willekeur (legitimiteit) (3) en noodzakelijk moeten zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid);

Overwegende dat in geval van niet ontvankelijk verklaren van een aanvraag tot verblijf in het Rijk op grond van een in België gesloten huwelijk van een vreemdeling met een persoon gemachtigd tot verblijf in het Rijk dit tot gevolg heeft dat vertoger geen verblijfsrecht bekomt in België en hierdoor van zijn echtgenoot zal worden gescheiden;

Dat de administratie in zijn besluitvorming dient rekening te houden met het recht op gezinsleven/privé-leven van de aanvrager;

Overwegende dat de Belgische overheden gehouden zijn zich te onthouden enige schade toe te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, maar bovendien actief er voor dienen te zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privé-leven te leiden;

Overwegende dat de Raad van State in arresten de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M., benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (weigering verblijf) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn;

Dat deze redenering werd onderschreven door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens wanneer wordt gesteld dat de er zich dient van te vergewissen of haar houding wel gerechtvaardigd is in de zin van artikel 8, §2 E.V.R.M. en een wettelijk verantwoord ingrijpen uitmaakt;

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M. directe werking heeft in het Belgische nationale recht en de betrokken administratieve beslissing in overeenstemming dient te zijn met deze hogere rechtsnorm;

Overwegende dat door aan vertoger het recht op verblijf te weigeren hij niet wordt toegelaten tot het Rijk en gescheiden blijft van haar echtgenoot;

Overwegende dat dit een manifeste inbreuk op het gezinsleven van vertoger betekent die door verwerende partij op geen enkele wijze wordt verantwoord of gemotiveerd in de bestreden beslissingen;

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M. een inmenging in het recht op de eerbiediging van het privé en familieleven toelaat "voor zover deze bij wet is voorzien";

Dat de wet bijgevolg moet aangeven dat een beperking van een grondrecht mogelijk is;

Overwegende dat wanneer een inbreuk op het grondrecht voorligt, bij het onderzoek naar de verenigbaarheid met het Verdrag de vraag dient gesteld te worden of de inbreuk tot bescherming van één of meer van de in het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. opgesomde rechtsbelangen strekt;

Dat de in artikel 8 E.V.R.M. voorziene belangen limitatief werden opgesomd en zijn: de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Overwegende dat zelfs indien een inmenging wettelijk is voorzien en zij zou kunnen voldoen zij aan de doeleinden die in artikel 8 E.V.R.M. zijn opgesomd, dan nog is vereist dat de beperking noodzakelijk is voor het functioneren van een democratische samenleving en niet verder reikt dan wat strikt noodzakelijk is ;

Overwegende dat naast het pertinentiecriteria en het proportionaliteitscriterium heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens recentelijk een nieuw criterium geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit, waarbij de overheid inbreuken op de grondrechten van burgers zoveel mogelijk dient te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doel te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights " ;

Overwegende dat de bestreden beslissing voor vertoger veel verstrekkender gevolgen heeft dan het beoogde doel;

Dat een dergelijke houding onredelijk zou zijn gelet op de schade die de bestreden beslissing aan vertoger en zijn echtgenote zou toebrengen;

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in diverse arresten precies de redelijkheid als bijzonder belangrijk criterium heeft ingevoerd;

Dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met 8 E.V.R.M. geschonden; Het middel is ernstig."

3.1.2. In de nota repliceert eerste verwerende partij dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten. De kritiek van verzoeker betreffende de scheiding van zijn gezin is irrelevant en het middel is niet ontvankelijk. In ondergeschikte orde stelt eerste verwerende partij dat de inmenging is toegestaan omdat ze één van de in artikel 8, tweede lid van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) opgesomde doelen nastreeft. De verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van de openbare orde. Van de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, kan enkel worden afgeweken bij wet. Vast staat dat artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) als algemene regel bepaalt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door de vreemdeling moet worden aangevraagd in het buitenland. Artikel 12bis, § 1 bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden de aanvraag in België kan worden ingediend. Verzoeker heeft geen buitengewone omstandigheden aangehaald. Eerste verwerende partij wijst er ook op dat de echtgenoten al jaren samenwonen, ondanks het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen dit bevel. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen verplichting worden afgeleid voor een lidstaat om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

3.1.3. In haar nota repliceert tweede verwerende partij dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, zijn aanvraag moet indienen in het buitenland. Enkel in bepaalde gevallen kan hij de aanvraag indienen in België, namelijk indien hij al gemachtigd was tot een tijdelijk verblijf en voor het einde van deze periode de vereiste bewijzen overlegt. De bestreden beslissing is een loutere toepassing van dit artikel: verzoeker verbleef immers illegaal in het Rijk. Artikel 8 van het EVRM is niet absoluut en staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied is geen verboden inmenging in verzoekers recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.1.4. Verzoeker is reeds in het huwelijk getreden, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing artikel 12 van het EVRM zou schenden.

Betreffende verzoekers privé-leven, beschermd door artikel 8 van het EVRM, artikel 12 van de Universele verklaring van de rechten van de mens, artikel 17 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en artikel 22 van de Grondwet, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Verzoeker wordt door de bestreden beslissing niet van zijn echtgenote gescheiden. Er werden reeds vroeger twee bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoeker gegeven, die hij niet aangevochten heeft, namelijk op 24 april 2008 en 10 juli 2008. De omstandigheid dat verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten, is dus niet het gevolg van de bestreden beslissing, zodat de kritiek van verzoeker in dit verband niet ter zake dienend is.

In de mate waarin verzoeker de schending van zijn privé- en gezinsleven aanvoert omdat hij door de bestreden beslissing geen verblijfsrecht verkrijgt, terwijl hij de mogelijkheid zou moeten hebben om ongestoord zijn gezinsleven uit te oefenen, wordt het volgende gesteld.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het land is sinds 22 december 2000 en dat hij vóór 27 december 2006 nooit enige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in orde te brengen. Verzoeker betwist evenmin dat hij gehuwd is terwijl hij illegaal in het land verbleef. Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de buitenlandse echtgenoot zijn aanvraag in het buitenland moet indienen en dit slechts in welomschreven gevallen in België kan doen, ondermeer indien hij de aanvraag indient tijdens een legaal verblijf. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit wetsartikel en naar de omstandigheid dat verzoeker, die zijn aanvraag in België indiende, niet aan de bepalingen van dit wetsartikel voldoet omdat hij niet toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk en gehuwd is tijdens illegaal verblijf.

Verzoeker betwist bijgevolg niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een echtgenote heeft die tot verblijf van onbeperkte duur of tot vestiging in het Rijk gemachtigd is, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter zijn

aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing voldoet verder aan het door verzoeker aangevoerde *“pertinentieccriterium”*. De beslissing om de aanvraag tot verblijf van verzoeker niet ontvankelijk te verklaren omdat hij niet voldoet aan de door de wet voorgeschreven voorwaarden, is immers zonder meer relevant om het beoogde doel -inbreuken op de verblijfswetgeving bestrijden en de openbare orde beschermen- te bereiken.

Verzoeker verwijst verder nog naar het *“subsidiariteitsbeginsel”* en licht toe dat de overheid inbreuken op de rechten van de burgers zoveel mogelijk dient te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doel te bereiken. De overheid dient evenwel steeds gebruik te maken van het bestaande juridische instrumentarium en verzoeker toont niet aan dat toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet in casu niet de meest gepaste maatregel is om de nagestreefde legitieme doelstelling te bereiken. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat de toegang tot het Rijk op duurzame wijze aan verzoeker zou worden ontzegd.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM en de overige door hem ingeroepen bepalingen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“C. Tweede ernstig middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980

en het Zorgvuldigheid en Redelijkheidsbeginsel

1.Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering Overwegende dat de administratie haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot zes woorden: “Betrokkene is getrouwd tijdens illegaal verblijf”;

Overwegende dat de bestreden beslissing op die zes woorden na bestaat uit een voorgedrukt formulier waarop de keuze van de ambtenaar kan worden aangevinkt;

Dat de motivering niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

2.Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door verregaande onzorgvuldigheid en minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de correcte situatie van vertoger, deze situatie zelfs heeft laten onderzoeken met het oog op de afsluiten van het huwelijk;

Dat onbetwistbaar na onderzoek in opdracht van de Burgerlijke Stand te Mechelen en dus na advies en onderzoek door het parket van de Procureur Des konings zonder meer het huwelijk werd afgesloten;

Dat één van de voorwaarden voorzien in artikel 146 van het BW is dat er geen sprake is van een huwelijk als uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar enkel op het bekomen -van een verblijfsvoordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde, wat in deze manifest niet het geval is;

Overwegende dat de omzendbrief van de Minister van Binnenlandse Zaken de dato 17 december 1999 artikel 146 BW onderschrijft daar waar deze onverkort stelt dat:

Er dient echter te worden vermeden dat elk gemengd huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld.

De principiële huwelijksvrijheid vereist dat men op dat vlak enige omzichtigheid aan de dag legt.

Wanneer echter uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de aanstaande echtgenoten kennelijk niet is gericht op het van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, moet de ambtenaar van de burgerlijke stand weigeren het huwelijk te voltrekken.

Wanneer men zich beroept op het schijnkarakter van een huwelijk, moet men duidelijke indicaties hebben dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het vormen van hoger vermelde duurzame levensgemeenschap.

Dat de wil van partijen de vorming van een duurzame leefgemeenschap is wat werd aanvaard door het Parket van de Procureur des Konings én de ambtenaar van de burgerlijke stand alsook de Minister van vreemdelingenzaken en migratie, wat niet ernstig kan worden betwist;

3. Derde onderdeel: Schending van het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

Overwegende dat supra ten volle en naar genoegen van Recht werd aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing manifest indruist tegen het dossier, de feitelikheden en de realiteit te velde zodat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat om dezelfde redenen kan worden weerhouden dat de beslissing werd genomen met schending van het beginsel van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat het middel gegrond is;

Dat vertoger dan ook het verblijf in het Rijk niet mag worden ontzegd;"

3.2.2. Eerste verwerende partij repliceert in de nota dat de aanvraag op basis van artikel 12bis, § 1, lid 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend indien de vreemdeling al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf en voor het einde van de machtiging de vereiste bewijzen voorlegt. De bestreden beslissing vermeldt in eerste instantie dat verzoeker niet werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verwerende partij voegt toe dat aan de vereiste van de formele motiveringsplicht is voldaan. De zin *"betrokkene is getrouwd tijdens illegaal verblijf"* is bondig maar afdoende.

3.2.3. Tweede verwerende partij merkt op dat de waarachtigheid van het huwelijk niet in vraag gesteld wordt en dat de verwijzing naar artikel 146 BW niet relevant is. Verzoeker verblijft illegaal in het Rijk, zijn huwelijk heeft geen invloed op de illegale verblijfsstatus. Bijgevolg voldoet verzoeker niet aan artikel 12bis, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag dient ingediend te worden vanuit Marokko. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden.

3.2.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de

bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en naar het feit dat verzoeker niet toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk en getrouwd is tijdens illegaal verblijf. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat na advies en onderzoek van het parket, hij en zijn partner de toestemming kregen om te huwen, hun huwelijk is dus zeker geen schijnhuwelijk en wel degelijk gericht op een duurzame levensgemeenschap, verwerende partij heeft dus niet redelijk en zorgvuldig gehandeld.

Verzoeker is in het huwelijk getreden met een tot verblijf van onbeperkte duur in het Rijk gemachtigde vreemdeling. Hij komt aldus in aanmerking voor de toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet (de buitenlandse echtgenoot die met deze vreemdeling komt samenleven). Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In bepaalde gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, ondermeer indien hij al gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden of van maximaal drie maanden en hij voor het einde van deze toelating of machtiging bepaalde bewijzen voorlegt.

Verzoeker heeft zijn aanvraag in België ingediend zonder dat hij gemachtigd of toegelaten was tot verblijf en hij betwist dit gegeven niet. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de burgemeester om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet en te stellen dat verzoeker niet toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk en dat hij getrouwd is tijdens illegaal verblijf. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De omstandigheid dat het geen schijnhuwelijk betreft, doet geen afbreuk aan de wettelijke vereisten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de gemachtigde van de burgemeester op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat

ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en zes door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.